

[Aksel Larsen.]

250 kr. om ugen er rimelige, eller at de er til at leve nogenlunde ordentligt af.

For det andet indeholder tillægsforslaget som allerede omtalt nogle penge til akkorderne. Man regner med, at af de 15 mill. kr. kan transportgruppens akkordlønnede arbejdere få så meget som 3 pct.s tillæg til akkorderne, og så vil der ekstraordinært yderligere blive givet 3 pct., i alt 6 pct., til akkorderne, ligesom man til timelønnede arbejdere vil kunne give 10 øre. Der mangler imidlertid i det, vi har fået udleveret som bilag til lovforslaget, oplysninger om punkt 3 i skitsen, som blev forelagt organisationerne, nemlig protokollatet om, at Landsorganisationen ikke på nogen måde måtte støtte aktioner fra andre arbejdergrupper for at få lønforhøjelser. Det forekommer mig, at det er ganske urimeligt, at man sætter noget sådant ind eller forbinder noget sådant med et mæglingforslag og derigennem vil binde andre fag, og vi må sikre os imod, at dette protokollat får gyldighed.

For det tredje er der søfolkenes særlige forhold. 1 000 kr. om måneden i gennemsnit for sømænd er ikke så forfærdelig meget at leve af, når man har familie, der skal forsørges. Søfolkene stemte imod, men der er kun et par tusinde af deres 8 000 medlemmer, der har adgang til at stemme, og de er for øvrigt afskåret fra forbindelse med deres forbund, fordi rederierne tilbageholder posten fra forbundet til dem.

Nu stiller sømændenes organisation de beskedne krav, som folketinget burde godkende, at de i hvert fald vil have sikkerhed for, at der ikke bliver repressalier eller indklagen for voldgift, og desuden vil de have klarhed over, hvornår det ændrede mæglingforslag skal træde i kraft. I det oprindelige står nemlig, at for månedslønnede — og søfolk er månedslønnede — skulle det træde i kraft fra 1. marts. I tillægget står intet om det; der står blot, at tillægget træder i kraft fra 14. maj. Vi må have klaret dette problem. Får vi det ikke her i salen, må vi have klaret det i udvalget. Det ville være ganske urimeligt, om søfolkene ikke skulle have forhøjelsen med tilbagevirkende kraft.

Endvidere: når folketinget vil ophøje et mæglingforslag til lov, gør det sig til vold-

giftsdommer, og så har det pligt til at undersøge, om forslaget er rimeligt, om det er retfærdigt. Derfor bør vi, inden vi afskediger dette forslag fra folketinget, have set på, om det ikke bør ændres og forbedres på forskellige områder. Da partistillingen i folketinget er den, Aktuelt så mange gange har gjort opmærksom på, burde regeringen eller i hvert fald den højtærede statsminister og den højtærede arbejdsminister såvel som det ærede medlem hr. Per Hækkerup kunne indse, at der er en reel mulighed for, at vi kan forbedre det mæglingforslag, man her har aftrykt som bilag til lovforslaget.

Endelig må man indstille sig på, at det nu er på tide, at vi på ny får en lov om pris- og avancekontrol. Vi har et monopoltilsyn, men det kan kun tage sig af monopolagtige sammenslutningers priser og prisaftaler, men hvis ikke priserne skal løbe helt grassat, må vi have kontrol med både priser og avancer. Jeg håber, regeringen er indstillet på, så snart vi er færdige med arbejdet med dette lovforslag, så at komme med lovforslag om pris- og avancekontrol. Hvis regeringen ikke skulle være villig til det, vil vi sørge for at rejse dette spørgsmål.

Ja, det er de bemærkninger, jeg har — foreløbig. Vi vil se nærmere på sagen under forhandlingerne i udvalget og give yderligere udtryk for vor stilling ved anden og tredje behandling.

Iver Poulsen: Når vi den 13. april kunne støtte det af venstre og det konservative folkeparti fremsatte forslag til beslutning om ophøjelse af mæglingforslaget af 21. marts til lov, var det ud fra den opfattelse, som jeg dengang gjorde rede for, at fagforbundene ikke havde evnet at leve op til det ansvar over for samfundet, som måtte være en selvfølgelig forudsætning for arbejdsmarkedets parters ret til at ordne egne forhold gennem forhandling. I en række tilfælde er det dokumenteret, at urafstemningen om mæglingforslaget af 21. marts blev foretaget under tilsidesættelse af loven om mægling i arbejdsstridigheder, og en sådan afstemning mener vi ikke samfundet skal tage til efterretning og bøje sig for.

I det foreliggende tilfælde er der ingen grundelse for, at vi skulle fravige vor principielle stilling, at arbejdsmarkedets parter gennem forhandling løser arbejdsmarkedets